

Федько, прибулець з інтернету (стислий переказ)

Сергій Гридін

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Розділ 1

В одному невеличкому містечку жив дев'ятирічний Сашко, якого друзі кликали "Біленький" через його м'яке хвилясте біляве волосся. Сашко любив свій комп'ютер, ставився до нього, як до живої людини, називав "моя Залізяка". Тато Біленького "писав" програми, а ще хлопець ходив на додаткові заняття з інформатики, які проводила молоденька симпатична Галина Петрівна. І от якось з комп'ютера Сашка вискочило дивне створіння: щось середнє між великим черв'яком та поросятком. Істота мала чотири коротенькі лапки, маленький хвостик, велику голову, схожу на драконячу, але з поросячим рильцем. Спина в неї була різнокольорова, кольори щосекунди змінювались. Спершу Сашко налякався, а потім довідався, що чудовисько – комп'ютерний вірус, але хороший. Коли цей вірус потрапив під дію однієї недоробленої антивірусної програми і набув здатності виходити з віртуального світу. Як його звать – він не знав, але говорив, що він тільки зовні такий негарний, а всередині в нього – добра і ніжна душа! Сашко дозволив істоті залишитися і назвав її Федьком, бо дуже схожа була на сусіда з першого під'їзду.

Розділ 2

У Федька виявився неабиякий апетит, а після добрячого перекусу його очі заплющились, і він голосно захропів. Біленький поклав нового товариша у своє ліжко і накрив ковдрою. Після цього до Сашка прийшов його найкращий друг Петрик. Хлопці ходили разом до школи і жили у сусідніх будинках.

Друзі були різними. Сашко був досить високий, непосидючий і швидкий. А Петрик мав невеликий зріст, кругленьке обличчя з носом-картоплинкою, підстрижене коротким їжачком волосся і був повільним. Зате багато читав і мав відповідь на будь-яке питання. У школі його поважали і називали "Професором".

Петрик не мав комп'ютера, тому прийшов до друга пограти у гру про піратів. Не побачивши під ковдрою Федька, Петрик сів просто на нього. Вірус з переляку схопився, підскочив до стелі і впав на руки Професора. Коли всі заспокоїлися, хлопці вирішили, що усі з класу заздритимуть їм.

Розділ 3

Згодом Петрик і Сашко сіли грати у гру про піратів. Федько лежав на ліжку і гвоорив, що хлопці не вміють розважатися. А ті відповіли, що Федько – вірус, який тільки все псує. І тоді Федько перенісся з друзями просто у гру.

Вони опинилися на березі океану. Вдалині гойдався піратський корабель. Професор чомусь був взутий в подерті постолои та вдягнений в якесь лахміття. Ноги й обличчя його були брудні. А Сашко був у піджаку, чоботях, з хусткою на голові та шпагою. Федько зробив Петрика таким обідранцем за те, що хлопчик сів на нього.

Друзі вирушили оглядати острів, Сашко мусив взяти Федька на спину. Вірус розповів, що поки хлопці не пройдуть усі рівні, додому не потраплять. Найбільше хлопців лякали пірати, які помітили їх і наближалися до острова.

Розділ 4

Хлопці сіли відпочити, а згодом Петрик пішов розглянути метеликів і раптом впав у глибоку яму. Сашко кинувся на допомогу другові, але зачепився шпагою за корінь дерева, зашпортався та полетів у ту ж яму. Федько хотів врятувати друзів, тому побіг між деревами, шукаючи якоїсь палиці, щоб простягнути її друзям, але зачепився за молоду гілляку, яка sprужинила і відкинула Федька прямо в яму.

Коли Федько від горя почав плакати і завивати, хтось раптом заговорив: "І що тут за сирена під землею завиває?".

*Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*

Розділ 5

Перед друзями з'явився якийсь гном, увесь білий. Вуса у карлика закручувались догори, як у козака Запорозької Січі. Очі були маленькими та невиразними. А вуха стирчали обабіч голови, як локатори, і ворушилися. Вухань виявився добрим, звали його Крейдяник. Він розповів друзям, що на планеті Земля є зовсім інший паралельний світ, у якому живуть підземні створіння. Вони мають безліч ходів, по яких можна потрапити в будь-яку точку планети. У них навіть транспорт свій є і тунелі-дороги спеціальні!

Місце, в яке потрапили хлопці, називалося "Місто Підземних Копачів". Усі його мешканці працювали як бджоли, видобуваючи з глибин корисні копалини та витягаючи їх ближче до поверхні, щоб людям легше було їх знайти. Найкращим працівникам дарували "Мобіземи".

Вухань посадив друзів на свій "Мобізем", і дивна машина зірвалася з місця. Швидкість була шаленою! Згодом вони вилетіли на поверхню. Біленькому сподобалося кататися. Хлопець уявив, як він на всій швидкості підлітає на такій машині до школи, а всі дівчата (особливо Марічка Петренко!) стоять у вікнах з відкритими ротами і проводжають його повним захватом поглядом.

Друзі попрощалися з Крейдяником, який так вчасно прийшов їм на допомогу.

Розділ 6

Так хлопці опинилися на другому рівні гри. Сашко і Петрик стали думати, що ж їм робити далі. Федько тим часом почав співати, а потім заснув. Виявилося, що він об'ївся кори, яку йому Крейдяник давав від нудоти, коли вони їхали.

Професор і собі з цікавістю спробував шматочок тієї самої кори! У Біленького

покотилася слина. Він теж почав їсти кору, яка за смаком нагадувала "Дрогобицьку" ковбасу. Життя нараз здалося прекрасним і веселим! Хлопці так наїлися, що почали витанцьовувати, реготати, а потім поснули.

Розділ 7

Прокинулися хлопці уже в полоні у піратів, Федько сидів у великій дерев'яній клітці, що стояла на бочці. До печери вдерлись четверо здорованів-піратів. Слідом за здорованями тупотів хтось невисокий, схожий здалеку на хлопчака, і ніс на плечі великого зеленого папугу. Цей коротун-карлик був Великим Джеком.

Папугу звали Гертруда, і коли пірати забралися геть, виявилось, що їй подобається Федько.

Розділ 8

Гертруда миттєво підбралась, по-жіночому швидко поправила розкуйовджене пір'я і вп'ялася поглядом у прибульця. Вона називала його маленьким бегемотиком, говорила ласкавим, тихим голосом. Федько поскаржився на голод, і тоді папуга відчинила замок клітки. Гертруда почала годувати Федька. Той став вимагати десерт, якого не було у печері. Коли Гертруда полетіла на вулицю, Федько перерізав шаблюкою мотузку Сашка. Уже разом з Біленьким вони звільнили Професора. Хлопці кинулися до їжі і втамували голод. А коли Гертруда повернулася, друзі зловили її і посадили в клітку, а самі, прихопивши невеличку бочечку та велику коробку довжелезних сірників, кинулись тікати. Та на виході стояв Великий Джек і четверо здорованів...

Всі застигли на місці і чекали, хто зробить перший крок. Гертруда репетувала. Джек кинувся витягати її з клітки. Але дорогою він послизнувся на банані і впав. Усі чотири пірати кинулись піднімати Великого Джека, повторили його помилку і попадали. Біленький схопив Федька на руки та кинувся до виходу. Професор затримався ще на хвилику, почаклував над бочечкою, і всю печеру враз поглинув густий сивий дим. Друзі помчали щодуху. На галявині вони побачили напис: "Рівень 3".

Розділ 9

Друзі втекли і лягли ввечері відпочити. Першим прокинувся Професор і знайшов поблизу озеро з теплою водою. Хлопець змерз, тому скинув одяг і почав хлюпатися в теплій воді. Та коли він вийшов на берег, його одягу не було. Петрик нарвав жмут очерету, змайстрував подобу спідниці, обкрутив її навколо талії і пішов будити товаришів. Але раптом побачив у своєму одягу маленького чорного чоловічка. Петрик чимдуж побіг до друзів і розповів, що бачив. Але Сашко і Федько лиш посміялися з його спідниці, а чоловічка ніде не було.

Хлопці пішли до озера, взяли Віруса на руки і почали купатися. Друзі грали у "водяного квачика", ганяли один за одним, бризкались і зовсім забули про всі небезпеки. Згодом Сашко віддав Професору свого камзола, що так пасував до його нової спіднички.

Та раптом друзі побачили юрбу невідомих чорних створінь. Серед тубільців виділявся один, на якому був одяг Професора.

Пігмеї почали насувати на хлопців. Хлопці закрили очі, щоб не бачити цього страшного видовища. Коли ж вони розплющили очі, то побачили, що Віруса і пігмеїв немає.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Розділ 10

Друзі рушили слідами пігмеїв прибережною смугою. Вони йшли вже досить довго. Ліс змінився на джунглі. Хлопці зустріли тварину дуже схожу на дикобраза, але більше половини голок на її спині були відсутні. На голову диво-звіра був надітий листок бананової пальми, що нагадував кепку. Праве вухо прикрашало велике кільце. На шії хилитався медальйон, грубо вирізаний зі шматка темного металу. Виявилось, що це місцевий "крутелик", якого звали Гаматі. Це був дикобраз, який читав реп. Він пообіцяв допомогти друзям у пошуку Вірусу.

Розділ 11

З добрим провідником дорога здалася хлопцям набагато легшою. Час від часу той, зашпортавшись, видавав приблизно таке: "Що то за дурень цих ям накопав!? Гаматі мало туди не впав! Нехай той парніша мені попадеться! Втікати із джунглів йому доведеться!".

Хлопці дійшли до великої галявини. На ній було розкидано багато невеликих пірамідок-куренів. Біля якихось величезних каменюк скупчилась юрба вже добре знайомих пігмеїв. Вони щось кричали і потрясали своєю зброєю.

Продираючись крізь кущі та ліани, хлопці й Гаматі майже впритул підійшли до місця збору тубільців. Та раптом на друзів почали сунути крокодили. Хлопці й Гаматі і не помітили, як вийшли на галявину. Їх побачили тубільці. Раптом голос вождя племені наказав хлопцям і дикобразу підійти ближче. Вождем виявився... Вірус Федько!

Розділ 12

За наказом Віруса військо слухняно почало розходитися. Федько потягнув друзів до найбільшого куреня. Дикобраз, раз по раз оглядаючись, потрюхикав за ними.

Вірус розповів друзям, що його схопили пігмеї, принесли сюди, а якийсь дідок подивився на нього і сказав: "Маюмба!". Відтоді Федько став вождем. Він нагодував голодних друзів і влаштував екскурсію табором. Хлопцям показали наскельні малюнки. На одному була постать, схожа на Віруса, якій поклонялися. А на наступному малюнку четверо малорослих вояків несли зв'язаного Вірусового родича до озера, з якого стирчала голова невідомої, схожої на великого динозавра, потвори. Хлопці не розглянули всіх малюнків, бо пішли спати.

Розділ 13

Зранку Сашка здивувало те, що в таборі нікого не було, Віруса також. Сашко розбудив Петрика. Усе це було досить підозріло. Тут біля входу почулось якесь шарудіння, й до куреня просунулась розкуйовджена чорна голова. Це був їхній вчорашній знайомий у Петриковому одязі. На ньому лишилася тільки хлопчикова

сорочка, бо штани він віддав Петрикові. Курдупель схопив Професора за руку та кудись потягнув. Хлопці побігли за тубільцем.

На відкритій ділянці перед озером на кам'яній плиті лежав зв'язаний Вірус. Навколо нього німо витанцьовували в дивному танці чи не всі жителі селища. Усі пігмеї на секунду завмерли. Їхні голови повернулись до озера, і вони застигли в чеканні чогось невідомого та невидимого. Враз з їхніх горлянок вирвався стоголосий крик. Тубільці почали репетувати. Тоді з озера вистромила велика плеската голова. Пащека водяного чудовиська була широко відкрита, показуючи великі жовті зуби. Тубільці кричали: "Маюмба!", а потім віддали Віруса чудовиську. Воно акуратно схопило Федька зубами і почало плавно занурюватись у воду.

Розділ 14

Та тут з неба налетіла папуга Гертруда, кинулась на чудовисько, видзьобуючи йому очі, і врятувала Федька.

Маленькі чорні чоловічки втекли. Першим оговтався Біленький. Він кинувся до берега, схопив на руки Віруса. Федько все ще не міг оговтатися після пережитого переляку. Гертруда кинулась до Віруса, але її перехопив Гаматі. Дикобраз скрутив їй крила. Папуга щось зневажливо кричала, намагалася вирватись, але марно.

Вірус за цей час трошки прийшов до тями, побачив Гертруду і сховався за Петрикову спину. Хлопці сказали Гаматі кидати папугу і тікати з ними. Але дикобраз сказав: "Не можу я йти з вами, зірвало мені даха! Подобається Гаматі смілива ця птаха!". Сашко згадав, що й сам закоханий в Марічку, тож попрощався з дикобразом.

Розділ 15

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Хлопцям з Вірусом знову заступив дорогу Великий Джек зі своїми чотирма помічниками. Зустріч ця не віщувала друзям нічого доброго, і вони це добре розуміли.

Один із піратів став наближатися до трійці. Шаблею він зробив різкий випад. Шаблюка зачепила руку Біленького, і з неї потекла червона цівка. Інші пірати оточили друзів і почали стискати коло.

Враз нападники вражено зупинились і позадкували. Хлопці оглянулись і побачили над собою велику чорну хмару, яка щосекунди роздувалася. Голосом Віруса вона сказала: "Зараз я покажу, як моїх друзів кривдити! Та я вам усі мізки відформатую! Дорогу в кібер-простір забудете!".

Але пірати досить швидко оговтались і знову пішли в атаку. Друзі заплющили очі та подумки попрощалися з життям. Однак за секунду пролунав страшний вибух. Приголомшених хлопців підняло в повітря, кілька разів перевернуло і кинуло на землю...

...Біленький розплющив очі у своїй кімнаті! Він побачив Професора, який теж починав приходити до тями. На екрані комп'ютера миготів напис: THE END. Петрик

зірвався з підлоги і зарепетував: "Ура!". Обдивившись навкруги, Біленький не побачив Федька. Сашко зрозумів, що це Вірус ціною свого життя врятував їх від піратів. Та не довго хлопці сумували, бо за їхніми спинами обізався Вірус, вимагаючи їжі.

Розділ 1

Саме так, це дійсно перший розділ.

І це зовсім не помилка, а витівка вже відомого вам віруса, який переніс сюди початок наступної книжки. Вам доведеться змиритися з цим і довідатись про нові пригоди Сашка, Петрика та Федька.

Сашко Біленький набурмосено сидів за комп'ютером. Адже тепер його дражнитимуть "Анти-анти-вірусом", ще й Галина Петрівна з класу вигнала! А Марічка Петренко сміялась з нього! На ліжку сидів Вірус і казав, що ні в чому не винен.

А Сашко всоте пригадав те, що відбулося сьогодні у школі...

...Це був нічим не примітний ранок. Після пережитих разом із Петриком та Федьком пригод Біленький ішов до школи з радістю. Хлопець збирав у рюкзак книжки та зошити. Вірус уже теж прокинувся і вилежувався на ліжку. Він думав, що робитиме цілий день без Сашка.

По Сашка зайшов Петрик. У школі однокласник сказав, що замість математики буде факультатив з інформатики! А вчительку інформатики Галину Петрівну любили всі без винятку.

У клас зайшла Галина Петрівна. Школярі радісно привітали її і приготувалися слухати. Вчителька почала розказувати про шкоду вірусів для комп'ютерів. І вже почала: "Віруси-це...". "...прекрасні створіння! Вони дуже ніжні і турботливі!" — почулося від парти, за якою сиділи Біленький з Професором. Почервонівши як рак і нічого не розуміючи, Сашко глянув на друга, але той тільки кліпав здивованими очима. Галина Петрівна осудливо подивилася на Сашка, помовчала кілька секунд та повела далі. "Віруси - це шкідливі програми, які можуть знищити або пошкодити інформацію на ваших жорстких дисках. Для того, щоб цьому запобігти...". " ...необхідно ставитися до них лагідно, вчасно годувати та влаштовувати змістовне дозвілля!" — лунало від парти Сашка. Хлопець розумів, що в його рюкзаку сидить Федько. Згодом з-під парти заверещало: "ГЕТЬ АНТИВІРУСИ! ХАЙ ЖИВУТЬ ВІРУСИ!". Тоді Галина Петрівна підвела Біленького до виходу. Усі учні без винятку (навіть Петрик) голосно зареготали. А однокласник Монтицький сказав, коли виводили Сашка: "Позбулися анти-анти-віруса!".

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу